

Foruden de af Udvalget i Betænkningen (Anhang B. Sp. 290—292) stillede Ændringsforslag, var der af samme stillet følgende Ændringsforslag:

Til Udvalgets Ændringsforslag ad § 2 Nr. 5.

Ændringsforslagets 1ste Passus: „Paragraphens 1ste, 2det og 3die Punktum udgaae, og i deres Sted indstyttes:“ beles saaledes:

- a) Paragraphens 1ste Punktum udgaaer.
- b) Paragraphens 2det og 3die Punktum udgaae og i deres Sted indstyttes:

Formanden: Jeg skal, da der er stillet forskjellige Ændringsforslag til hver af Lovudkastets Paragrafer, sætte disse enkeltviis under Forhandling, og da først § 1 med de dertil stillede Ændringsforslag af Udvalget, der findes opførte i Betænkningen under Nr. 1, 2, 3 og 4, idet jeg skal gjøre opmærksom paa, at Antagelsen af Forslagene under Nr. 3 og 4 vil medføre, at Udvalgets første Ændringsforslag til § 2, der gaaer ud paa, at Paragraphens første Punktum udgaaer, ligeledes er vedtaget.

Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Sim ony): Foreløbigt maa jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at der i Udvalgets Betænkning har indsnæget sig nogle, rigtignok uvæsentlige Trykfejl; saaledes Side 3 i Ændringsforslaget Nr. 3, hvor der efter „fastsættes“ er sat Punktum, medens der intet Tegnskald skal være. Side 4 er der i selve det første Ændringsforslag til § 2 den 4de Linie fraoven sat et Komma efter „Re-staurationen“, medens det skal staae foran „under“ i 3die Linie. Endelig er der i Ændringsforslaget Nr. 9 sat et Punktum efter „selv“, hvilket skal være et Komma.

Hvad Ændringsforslagene til den Paragraf, der er under Forhandling, angaaer, da gaae de i det Væsentlige kun ud paa Redaktionsforandringer, og jeg skal derfor ikke videre opholde mig ved dem, men kun som Grund til, at Udvalget har troet at burde flytte en Bestemmelse i Lovens § 2 op i § 1, anføre, at Udvalget har anseet det for hensigtsmæssigt, at alle Bestemmelser angaaende de Laan, som skulle hvede

Kirkerne af de under Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet hørende Midler, samles i een Paragraf, medens man derimod i en anden Paragraf samler alle de Bestemmelser, der vedkomme Kirkerens Forhold til de hvede Laan. Der er kun eet af Ændringsforslagene, der kunde synes at indeholde en Ændring i Realiteten, idet der ved denne Forandring udstydes af Lovens Omraade en heel Deel Kirker, som naar den i Loven brugte Affattelse benyttedes, vilde gaae ind under samme; jeg antager imidlertid, at den høitærede Minister er enig i, at Lovforslaget kun har havt saadanne Kirker for Die, som betegnes ved Udtrykket „Kirker, der eie sig selv“, og naar dette er Tilfældet, bliver Ændringsforslaget kun en Redaktionsforandring. Jeg skal indskrænke mig til disse korte Bemærkninger.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal ikke have Noget at erindre imod de af Udvalget gjorte Forslag til denne Paragraf. Det er mig dog ikke ganske klart, hvad Udvalget har tilsigtet, naar det siger, at til de Kirker, der ikke ere i privat Eie, maae ogsaa henregnes Hovedstadens Kirker. Det er fuldkommen rigtigt, men det forekommer mig, at Hovedstadens Kirker ikke blive udelukkede ved den Ændring, der er foreslaaet af Udvalget, og jeg seer egentlig heller ikke nogen Grund til at udelukke disse.

Ordføreren: Udvalget er gaaet ud fra den Forudsætning, at de ikke vare indbefattede derunder. Da Lovudkastet ikke var forsynet med Motiver, og den høitærede Minister heller ikke ved Sagens Forelæggelse udsørligt udtalte sig om Loven, antog man, at Hovedstadens Kirker ikke vare indbefattede under Lovens Bestemmelser, ikke forbi de ikke gif ind under det Udtryk, hvormed de Kirker, der omhandles i § 1, betegnes, men forbi Hovedstadens Kirker efter gammel Praxis ikke kunde sættes i Klasse med Kirkerne i den øvrige Deel af Riget; Hovedstaden er altid bleven betragtet som et Stift for sig selv og ligesom dens Kirker altsaa, saalænge Lovens 2—22—64 uforandret stod ved Magt, betragtedes som en særegen Klasse, saaledes troede man, at selv efter den med Hen-